

Številka: 018-074/2026-4

Datum: 22. 6. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/11 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu mag. Zlate Jerman kot predsednice senata ter Sama Červeka in Andraža Žvana kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Dobava tovornih vozil ter naprave za postavljanje in pobiranje stožcev*«, v sklopu 2: »*Naprava za postavljanje in pobiranje stožcev*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja RIKO RIBNICA d.o.o., Lepovče 23, Ribnica (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika DARS, d.d., Ulica XIV. divizije 4, Celje (v nadaljevanju: naročnik), dne 22. 6. 2026

odločila:

1. Zahtevka za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o naročilu, ki ga naročnik oddaja v odprtem postopku po 40. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 24. 11. 2025 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN009155/2025-EUe16/01 in v Dodatku k Uradnemu listu Evropske unije pod št. objave 779104-2025, s tremi popravki. Naročnik je predmetno javno naročilo razdelil na dva sklopa, in sicer sklop 1, v katerem naroča lahka tovorna vozila, in sklop 2, v katerem naroča naprave za postavljanje in pobiranje stožcev (skupaj z dobavo ustreznih stožcev za napravo).

Naročnik je 19. 5. 2026 sprejel in istega dne na Portalu javnih naročil objavil »*Odločitev o zavrnitvi ponudb*« št. 313/2026-EK-000303/2025 (v nadaljevanju: odločitev o zavrnitvi vseh ponudb ali izpodbijana odločitev), s katero je odločil, da se javno naročilo v obeh sklopih ne odda. V obrazložitvi s sklicevanjem na peti odstavek 90. člena ZJN-3 pojasnjuje, da predmeta v količini in obsegu, navedenem v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila (v nadaljevanju tudi: razpisna dokumentacija), ne potrebuje, zato odstopa od izvedbe naročila v prvotno predvidenem

obsegu. V nadaljevanju opisuje, na kakšen način bo izvedel novo javno naročilo (v dveh sklopih), pri čemer bo najprej testiral, ali sta napravi za postavljanje in pobiranje stožcev kompatibilni z naročnikovimi obstoječimi stožci (višine 75 cm). Če bo ugotovil, da nista kompatibilni, bo v ločenem postopku objavil javno naročilo za dobavo stožcev, ki bodo kompatibilni z dobavljeno napravo. Ker sta oba sklopa funkcionalno in vsebinsko povezana (saj je tovorno vozilo iz sklopa 1 predvideno kot nosilna platforma za uporabo naprave iz sklopa 2), naročnik nadalje ugotavlja, da uporaba tovornih vozil brez ustrezno izbrane in preverjene naprave za postavljanje in pobiranje stožcev ne omogoča doseganja predvidenega namena naročila, tj. optimizacije izvajanja prometne signalizacije ter povečanja varnosti in učinkovitosti dela na terenu. Prav tako naročnik ocenjuje, da bi ločeno oddajanje sklopa 1 v trenutnih okoliščinah lahko vodilo v negospodarno rabo javnih sredstev, saj nabava vozil ne bi bila prilagojena končni rešitvi sistema za postavljanje in pobiranje stožcev. Naročnik je nadalje ob pregledu ponudb ugotovil, da za napravo obstaja več proizvajalcev ustreznih stožcev, zato ocenjuje, da je utemeljena izvedba drugega naročila, ki bo zagotovilo, da naročnik dejansko prejme to, kar potrebuje. Upoštevajoč navedeno naročnik zaključuje, da obstajajo objektivni in utemeljeni razlogi za zavrnitev ponudb v obeh sklopih ter izvedbo novega postopka javnega naročila, v katerem bodo zahteve in količine prilagojene dejanskim potrebam in tehničnim rešitvam.

Zoper odločitev o zavrnitvi vseh ponudb je vlagatelj 22. 5. 2026 vložil zahtevek za revizijo, s katerim predlaga, da se mu ugotovi in v sklopu 2 razveljavi izpodbijano odločitev ter da se naročniku naloži, da v ponovljeni fazi pregleda in ocenjevanja ponudb sprejme zakonito odločitev v skladu ZJN-3 oziroma natančneje, da javno naročilo odda vlagatelju. Zahteva tudi povrnitev priglašениh stroškov pravnega varstva.

Vlagatelj navaja, da je bil naročnik že v fazi strokovnega dialoga pred objavo razpisa seznanjen s tehnično lastnostjo, da sta za stožce višine 50 cm in 75 cm potrebni dve različni izvedbi naprave ter da hkratna manipulacija ni mogoča. Ker je naročnik te informacije poznal že pred pripravo razpisne dokumentacije, vlagatelj meni, da ne morejo predstavljati naknadnega razloga za zavrnitev vseh ponudb. Naročniku očita, da teh ugotovitev ni vključil v razpisno dokumentacijo niti ni ustrezno prilagodil tehničnih zahtev, pri čemer dodatno izpostavlja, da predmet tega javnega naročila ni zgolj oprema, temveč varnostni sistem z neposrednim vplivom na varnost udeležencev v cestnem prometu ter na zdravje in delovne pogoje uslužbencev pri naročniku, zato bi pravočasna in zakonita izvedba naročila neposredno prispevala k navedenemu. V nadaljevanju vlagatelj v okviru posameznih očitkov zahteva, da naročnik odgovori na konkretna vprašanja in s tem utemelji svojo odločitev o zavrnitvi vseh ponudb. Pri tem zatrjuje, da je bila morebitna povezanost sklopov 1 in 2 naročniku znana že ob pripravi razpisa, saj je sam oblikoval postopek in ga razdelil na dva sklopa. Če je bila medsebojna odvisnost dejansko tako pomembna, bi jo moral naročnik ustrezno opredeliti že v razpisni dokumentaciji. Dalje poudarja, da razlogi za zavrnitev niso specifični za sklop 2, temveč izhajajo iz domnevne povezanosti obeh sklopov, ki ni bila nikoli jasno opredeljena. Zatrjuje, da naročnik ni predložil nobenih konkretnih dokazov, analiz ali izračunov, ki bi potrjevali njegovo navedbo, da bi oddaja naročila predstavljala negospodarno porabo javnih sredstev, ter poudarja, da je naročnik z objavo razpisa že potrdil obstoj potrebe po predmetu naročila ter zagotovljenost finančnih sredstev. Zato meni, da bi moral naročnik izkazati konkretne okoliščine, ki naj bi se po objavi razpisa spremenile in zaradi katerih naj bi naročilo postalo negospodarno. Ob tem opozarja še, da je naročnik odločitev o zavrnitvi vseh ponudb sprejel šele 126 dni po odpiranju ponudb, čeprav je prejel le eno ponudbo v vsakem sklopu in postopek presoje dopustnosti ponudb ni bil zahteven. Ker naročnik zamude ni pojasnil, vlagatelj meni, da bi moral navesti konkretne razloge za tako dolgo odločanje, pojasniti, kdaj je sprejel odločitev o zavrnitvi ponudb, ter razkriti morebitne interne dokumente oziroma s tem povezano komunikacijo. Nadalje vlagatelj navaja, da naročnik ni izkazal obstoja bistveno spremenjenih okoliščin, ki bi v skladu s petim odstavkom 90. člena ZJN-3 omogočale izvedbo novega postopka

za isti predmet naročila. Po njegovem mnenju naročnik zgolj napoveduje spremembe tehničnih zahtev in obsega naročila, ne da bi pojasnil, katere okoliščine so se od objave razpisa dejansko spremenile. Vlagatelju tako niso znane nobene bistvene tehnične, strokovne ali finančne spremembe na relevantnem trgu, ki bi lahko upravičevale takšno odločitev. V posledici vsega navedenega vlagatelj meni, da je naročnik s sprejeto odločitvijo kršil načeli transparentnosti in enakopravne obravnave ponudnikov ter pogoje iz petega odstavka 90. člena ZJN-3, saj so razlogi za zavrnitev ponudb pavšalni, nepreverljivi in se nanašajo na okoliščine, ki so naročniku bile ali bi mu morale biti znane že pred objavo razpisa. Pri tem se sklicuje tudi na prakso Državne revizijske komisije in posebej izpostavlja odločitev v zadevi št. 018-016/2022, iz katere izhajajo, da morajo biti razlogi za zavrnitev vseh ponudb konkretni, jasni in objektivno preverljivi.

Naročnik je s sklepom z dne 2. 6. 2026 zavrnil vlagateljev zahtevek za revizijo in zahtevo za povrnitev stroškov (v nadaljevanju: odločitev o zahtevku za revizijo).

Naročnik pojasnjuje, da je v izpodbijani odločitvi navedel, da predmeta v količini in obsegu, kot je naveden v razpisni dokumentaciji, trenutno ne potrebuje, v nadaljevanju pa je ta razlog natančno razčlenil in predstavil, kako bo izvedel novo javno naročilo, tj. da bo razdeljeno na dva sklopa (v tem delu ni sprememb glede na obravnavano naročilo), spremenjen pa bo predmet naročila (saj bo sklop 2 zajemal samo napravo za postavljanje in pobiranje stožcev, brez stožcev) in količina (saj bo ta za posamezen sklop bistvena manjša). Glede na to, da je naročnik za novo javno naročilo v sklopu 2 predvidel drugačen (ožji) predmet (brez stožcev), naročnik meni, da je skladno z zahtevo petega odstavka 90. ZJN-3 jasno in določno obvestil ponudnike, ali bo začel nov postopek tudi za stožce (izvedba tega je odvisna od rezultatov kompatibilnosti naročnikovih obstoječih stožcev višine 75 cm s takrat že dobavljeno napravo) – pri čemer je šele v ponovljenem postopku oddaje javnega naročila mogoče preveriti, ali so podane bistveno spremenjene okoliščine kot obligatorni pogoj, ki bo moral biti izpolnjen, da bo naročnik za isti predmet lahko izvedel nov postopek javnega naročanja. Nadalje je naročnik v izpodbijani odločitvi kot razlog za zavrnitev vseh ponudb v sklopu 2 navedel tudi obstoj več proizvajalcev ustreznih stožcev in posledično več ponudnikov, prav tako pa je kot razlog za zavrnitev vseh ponudb v sklopu 1 navedel funkcionalno povezanost sklopov 1 in 2 ter negospodarnost v primeru oddaje sklopa 1 brez sočasne oddaje sklopa 2. Ob tem izpostavlja, da navedbe vlagatelja o vplivu naprave za postavljanje in pobiranje stožcev oziroma pravočasne in zakonite izvedbe javnega naročila na varnost udeležencev v cestnem prometu in na zdravje ter delovne pogoje uslužbencev naročnika v ničemer ne vplivajo na zakonitost izpodbijane odločitve, pri čemer vlagatelj, ki ni zagovornik javnega interesa, tudi ne more uspešno uveljavljati nezakonnosti izpodbijane odločitve iz tega razloga. V nadaljevanju naročnik opozarja na pomanjkljivo trditveno in dokazno podlago vlagatelja, saj je vlagatelj konkretno navedel le očitke, da je bil naročniku razlog kompatibilnosti znan pred objavo razpisa, zastavljanje vprašanj naročniku v zahtevku za revizijo pa ne predstavlja očitavanja kršitev, še manj pa navedbe dejstev in dokazov.

V nadaljevanju naročnik še podrobneje odgovarja na vlagateljeve očitke. Glede očitka, da je bil naročniku razlog kompatibilnosti znan pred objavo razpisa, poudarja, da že sama sprememba obsega in količine predmeta naročila (ki jo je v izpodbijani odločitvi natančno opisal) predstavlja samostojen razlog za zavrnitev vseh ponudb, hkrati pa takšna sprememba – če bi naročnik po sklenitvi pogodbe dejansko naročil samo dve napravi in nobenih stožcev (še posebej, če je že v ocenjevanju ponudb ugotovil takšno spremembo potreb) – za naročnika pomeni tveganje, da bi mu bilo očitano, da je bistveno spremenil predmet, saj lahko to vpliva na ponujeno ceno, dobavni rok, pritegnitev drugih udeležencev ali višino zahtevanega zavarovanja ter lahko predstavlja nedovoljeno spremembo pogodbe po 95. členu ZJN-3 in s tem hujši prekršek naročnika po 111. členu ZJN-3. Glede na samostojnost naročnika pri oblikovanju potreb slednji pojasnjuje, da je v obravnavanem primeru po poteku roka za oddajo ponudb opravil dodatno interno presojo svojih

potreb, pri čemer je preveril dejansko uporabo obstoječe opreme, logistične možnosti in smiselnost nabave glede na razpoložljive vire. Ugotovil je, da že razpolaga z več tisoč klasičnimi stožci (ki so v osnovi namenjeni ročnemu postavljanju in pobiranju) višine 75 cm, medtem ko je v sklopu 2 predvidel nakup petih naprav za postavljanje in pobiranje stožcev ter 2.500 novih stožcev. Ker na trgu obstajajo različne naprave za postavljanje in pobiranje stožcev, ki niso nujno kompatibilne z vsemi tipi stožcev, je naročnik ocenil, da je najprej smiselno preveriti možnost uporabe obstoječih stožcev. Če bi se izkazalo, da so ti združljivi z dobavljeno opremo, bi bil nakup dodatnih stožcev negospodaren, zato se je v danem primeru izkazala potreba po spremembi obsega in strukture predmeta naročila, zlasti glede količine naprav in vključitve stožcev v predmet naročila. Glede na vlagateljevo zatrjevanje, da je bil razlog kompatibilnosti naročniku znan že pred objavo razpisa (kjer se vlagatelj sklicuje na strokovni dialog glede uporabe stožcev različnih višin), naročnik pojasnjuje, da se ti odgovori niso nanašali na kompatibilnost naprav z obstoječimi naročnikovimi stožci, temveč zgolj na uporabo stožcev različnih višin. Vprašanje kompatibilnosti z obstoječimi stožci v okviru strokovnega dialoga ni bilo obravnavano in se je naročniku postavilo šele po izteku roka za oddajo ponudb. Ne glede na to pa naročnik dodaja, da morebitna predhodna seznanjenost s to okoliščino ne bi vplivala na ugotovitev o spremenjenih potrebah, saj že sprememba količine predstavlja bistveno spremembo predmeta naročila. Dalje naročnik v zvezi z očitkom vlagatelja o tem, da je bil s funkcionalno povezanostjo sklopov seznanjen ob pripravi razpisne dokumentacije, pojasnjuje, da je ta razlog za zavrnitev vseh ponudb navedel za sklop 1 (in ne sklop 2), pri čemer je ta odvisnost enosmerna: oddaja sklopa 1 (vozila) brez oddaje sklopa 2 (naprav za postavljanje in pobiranje stožcev) ne bi bila gospodarna, zato je neoddaja sklopa 2 dodaten razlog za neoddajo sklopa 1, in ne obratno. Zato naročnik kot neutemeljene označi vlagateljeve navedbe, da razlogi za zavrnitev ponudb v sklopu 2 temeljijo na odvisnosti tega sklopa od sklopa 1. V tej zvezi naročnik še poudarja, da vlagatelj ni aktivno legitimiran za izpodbijanje odločitve glede sklopa 1, saj v tem sklopu ni oddal ponudbe in mu zato niti ni mogla nastati škoda zaradi zatrjevanih kršitev. Kot neutemeljene označuje tudi navedbe o potrebi po preverjanju kompatibilnosti med vozili in napravami, saj se je vprašanje kompatibilnosti nanašalo izključno na združljivost obstoječih stožcev z napravami iz sklopa 2. Naročnik tudi meni, da so vlagateljeve trditve, da je bila funkcionalna povezanost sklopov znana že pred objavo razpisa, pavšalne. V delu, kjer vlagatelj problematizira razdelitev naročila na dva sklopa, naročnik opozarja, da gre za očitke zoper razpisno dokumentacijo, ki bi jih moral vlagatelj uveljavljati pred potekom roka za oddajo ponudb. Poleg tega poudarja, da je bila razdelitev na sklopa skladna z ZJN-3, saj omogoča gospodarnjšo izvedbo naročila in večjo dostopnost naročila malim in srednjim podjetjem. Naročnik še navaja, da navedbe vlagatelja temeljijo na napačni predpostavki o medsebojni odvisnosti sklopov ter da so očitki o kršitvi načela transparentnosti in pravice do učinkovitega pravnega varstva zgolj pavšalni, saj je bila izpodbijana odločitev ustrezno obrazložena, vlagatelju pa je bilo omogočeno pravno varstvo. V zaključku naročnik zavrača še očitek o prekoračitvi roka za izdajo izpodbijane odločitve. Pojasnjuje, da je 90-dnevni rok iz tretjega odstavka 90. člena ZJN-3 instrukcijski in ne prekluziven, zato njegova prekoračitev sama po sebi ne vpliva na zakonitost odločitve. Dodaja, da zamuda ni znašala 126 dni, temveč 36 dni po izteku navedenega roka. Ker zakon za prekoračitev tega roka ne predvideva sankcij, naročnik pa tudi ni dolžan posebej pojasnjevati razlogov za zamudo, so vlagateljeve navedbe po njegovem mnenju brezpredmetne in ne morejo biti podlaga za razveljavitev odločitve o zavrnitvi vseh ponudb.

Vlagatelj se je do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo opredelil z vlogo z dne 3. 6. 2026, v kateri vztraja pri vsebini zahtevka za revizijo in prereka naročnikove navedbe, podane v odločitvi o zahtevku za revizijo. Najprej zavrača naročnikove navedbe o pomanjkanju aktivne legitimacije in poudarja, da ne izpodbija odločitve o neoddaji sklopa 1, temveč izključno odločitev o zavrnitvi ponudb v sklopu 2, za katerega je oddal ponudbo in v katerem aktivna legitimacija ni sporna. Navaja, da je argumente o funkcionalni povezanosti sklopov in negospodarnosti podal zato, ker

jih je naročnik v izpodbijani odločitvi uporabil kot skupne razloge za zavrnitev obeh sklopov. Ker je naročnik odločitev za sklop 2 utemeljeval tudi s sklicevanjem na razmerje med sklopoma, je vlagatelj upravičen izpodbijati tudi te razloge. Po njegovem mnenju naročnik z naknadnim pojasnjevanjem, da je sklop 1 odvisen od sklopa 2 in ne obratno, spreminja oziroma dodatno pojasnjuje prvotno obrazložitev, kar kaže na njeno nezadostno jasnost in obrazloženost. Dalje vlagatelj zavrača naročnikovo razlikovanje med kompatibilnostjo naprav za stožce različnih višin in kompatibilnostjo z obstoječimi naročnikovimi stožci. Poudarja, da je bilo naročniku že pred objavo razpisa znano, da razpolaga s stožci višine 75 cm, zato to ne more predstavljati nove ali bistveno spremenjene okoliščine. Naročnik vprašanja kompatibilnosti ni preverjal niti v fazi priprave razpisa niti v okviru strokovnega dialoga, čeprav je imel za to vse potrebne informacije. Po mnenju vlagatelja gre za opustitev dolžne skrbnosti pri pripravi razpisne dokumentacije, ki ne more utemeljevati zavrnitve vseh ponudb ali izvedbe novega postopka. Naročnikovo priznanje, da se je vprašanje kompatibilnosti pojavilo šele po izteku roka za oddajo ponudb, po oceni vlagatelja potrjuje, da je razlog za zavrnitev posledica njegove lastne opustitve, katere posledic ni dopustno prevaliti na ponudnike. Nadalje vlagatelj navaja, da naročnik šele naknadno pojasnjuje, da je funkcionalna povezanost sklopov razlog za neoddajo sklopa 1 in ne sklopa 2, čeprav tega v izvorni odločitvi ni jasno razmejil, pri čemer naročnik v postopku pravnega varstva tudi ni odgovoril na bistveno vprašanje, zakaj povezanosti sklopov, ki mu je bila znana že ob pripravi razpisne dokumentacije, ni ustrezno upošteval že takrat. Vlagatelj ne nasprotuje razdelitvi naročila na sklope, temveč uporabi že prej znane povezanosti kot naknadnega razloga za zavrnitev ponudb po njihovem odpiranju. Po njegovem mnenju se naročnik ne more sklicevati zgolj na poslovno avtonomijo, temveč mora ravnati skladno z načeloma transparentnosti in enakopravne obravnave. Tudi v zvezi z zatrjevano negospodarnostjo vlagatelj zavrača naročnikove navedbe o pomanjkanju aktivne legitimacije in poudarja, da ne varuje javnega interesa, temveč izpodbija objektivnost in preverljivost razlogov za zavrnitev vseh ponudb – ki morajo biti po praksi Državne revizijske komisije konkretni, objektivni in preverljivi. V tej zvezi meni, da naročnik zatrjevane negospodarnosti ni izkazal z nobenimi konkretnimi podatki, izračuni ali internimi podlagami, temveč jo utemeljuje zgolj s hipotetičnim tveganjem podvajanja kapacitet, kar samo po sebi ne predstavlja zadostnega razloga za neoddajo naročila. Vlagatelj nadalje priznava, da prekoračitev 90-dnevnega roka sama po sebi ne pomeni nezakonitosti odločitve, vendar je zamudo izpostavil kot okoliščino, ki kaže na morebitno naknadno oblikovanje razlogov za zavrnitev ponudb, saj daljši čas med odpiranjem ponudb in izdajo odločitve povečuje verjetnost, da razlogi niso posledica dejansko spremenjenih okoliščin. Kot bistveno izpostavlja, da naročnik v 126 dneh od odpiranja ponudb ni preveril kompatibilnosti stožcev, čeprav ta okoliščina zdaj predstavlja enega ključnih razlogov za zavrnitev vseh ponudb. Ob tem nasprotuje stališču naročnika, da že sama sprememba predmeta naročila ali razpisnih zahtev predstavlja bistveno spremenjeno okoliščino, saj bi takšna razlaga naročniku omogočala neomejeno zavračanje ponudb in ponavljanje postopkov. Meni, da morajo bistveno spremenjene okoliščine izhajati iz objektivnih dejstev, ki naročniku pred objavo razpisa niso bila znana in mu tudi niso mogla biti znana. V obravnavanem primeru naročnik po njegovem mnenju ni izkazal nobene takšne okoliščine, saj so bili lastni inventar stožcev, povezanost sklopov in druge okoliščine znani že pred objavo razpisa. Zato vlagatelj meni, da razlogi za zavrnitev vseh ponudb ne izpolnjujejo zakonskega standarda in da je odločitev nezakonita. V zaključku nasprotuje navedbam naročnika, da ni izpolnil trditvenega in dokaznega bremena in pojasnjuje, da vprašanja v zahtevku za revizijo niso nadomestila za trditve, temveč služijo njihovi dodatni konkretizaciji in preverjanju obrazložitve naročnika. Navaja, da je v posameznih očitkih najprej jasno opredelil sporne razloge in jih podprl s konkretnimi dejstvi ter dokazi, med drugim s podatki o izvedenem strokovnem dialogu, podanih odgovorih, objavi razpisne dokumentacije in nespremenjenih tehničnih specifikacijah. Zato meni, da njegove navedbe niso pavšalne, temveč zadostno konkretizirane in dokazno podprte.

Naročnik je 4. 6. 2026 Državni revizijski komisiji odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Državna revizijska komisija je pred meritorno obravnavo zahtevka za revizijo preverila, ali je vložen pravočasno in pri naročniku; ali vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN; ali ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN; ali obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN in ali je dopusten. Ker je ugotovila, da so izpolnjeni vsi pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, je zahtevek za revizijo na podlagi drugega odstavka 31. člena ZPVPJN sprejela v obravnavo.

Po pregledu prejete dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor glede zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb.

Državna revizijska komisija uvodoma pritruje naročniku, da dodelitev javnega naročila najugodnejšemu ponudniku ni edini možen oziroma dopusten zaključek postopka oddaje javnega naročila in da ZJN-3 naročniku ne nalaga dolžnosti, da javno naročilo v vsakem primeru odda, temveč dopušča primere, ko se postopek oddaje javnega naročila ne konča z izbiro najugodnejšega ponudnika. Pravno podlago za sprejem odločitve o zavrnitvi vseh ponudb iz razlogov na strani naročnika predstavlja peti odstavek 90. člena ZJN-3, ki določa, da lahko naročnik na vseh stopnjah postopka po izteku roka za odpiranje ponudb zavrne vse ponudbe. Če je naročnik zavrnil vse ponudbe, mora o razlogih za takšno odločitev in o tem, ali bo začel nov postopek, obvestiti ponudnike ali kandidate. Kadar izvaja naročnik postopek javnega naročanja, v katerem objavi povabilo k sodelovanju, mora navedeno odločitev objaviti na Portalu javnih naročil in (če je to glede na vrednost ali predhodne objave primerno,) v Uradnem listu Evropske unije. Kadar naročnik zavrne vse ponudbe, lahko izvede za isti predmet nov postopek javnega naročanja le, če so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe.

Sodišče Evropske unije je pri razlagi skupnostnega prava že večkrat zavzelo stališče, da naročniki ob sprejemu odločitve o zaključku postopka oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejše ponudbe ali začetku novega postopka uživajo širok preudarek, pri čemer evropsko pravo javnih naročil ne zahteva, da bi naročniki takšno odločitev smeli sprejeti le v izjemnih primerih ali na podlagi posebej upravičenih razlogov (prim. zadevi C-27/98, točke 23, 25 in 33, ter C-244/02, točka 29). Ob tem je Sodišče Evropske unije opozorilo, da morajo naročniki pri preklicu javnega razpisa – kljub temu, da direktive s področja javnega naročanja, razen dolžnosti obveščanja, ne določajo nobenih posebnih pravil, ki bi se nanašala na vsebinske ali formalne pogoje za sprejem take odločitve – spoštovati temeljna pravila prava Evropske unije, še posebej načela, vsebovana v Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ki zadevajo svobodo ustanavljanja in svobodo opravljanja storitev (zadeva C-92/00, točka 42). Naročnik sme tako vedno prekiniti postopek oddaje javnega naročila in ga zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe, celo v primeru, če je do nemožnosti izbire prišlo zaradi napake naročnika, pod pogojem, da je takšna odločitev sprejeta ob spoštovanju temeljnih pravil skupnostnega prava o javnem naročanju, zlasti načela enake obravnave (zadeva C-244/02, točka 36). Četudi so bila predstavljena stališča Sodišča Evropske unije podana v času veljavnosti prejšnjih materialnih direktiv (s krajšo oznako: Direktiva 93/36, Direktiva 93/37, Direktiva 92/50 in Direktiva 2004/18), pa drugačnega zaključka ni napraviti niti na podlagi sedaj veljavne Direktive 2014/24, ki je bila v pravni red Republike Slovenije prenesena z ZJN-3 (drugi odstavek 1. člena ZJN-3).

Iz navedenega izhaja, da veljavni predpisi ne določajo posebnih kriterijev, po katerih bi bilo mogoče presojati utemeljenost razlogov za zaključek postopka oddaje javnega naročila brez oddaje le-tega, teh pa ni izoblikovala niti sodna praksa. Posledično ni mogoče kot neskladne s predpisi o javnem naročanju opredeliti pravzaprav nobene odločitve o zavrnitvi ponudb, pri sprejemu katere so bila spoštovana temeljna pravila skupnostnega prava o javnem naročanju. Presoja zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi ponudb v revizijskem postopku zato (v mejah revizijskih navedb) obsega zlasti preverjanje, ali je naročnik pri sprejemu le-te ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, in sicer predvsem, ali je naročnik morebiti ravnal netransparentno in diskriminatorno oziroma je ponudnike obravnaval neenakopravno.

Načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) naročnika obvezuje, da mora med ponudniki na vseh stopnjah postopka javnega naročanja glede vseh elementov zagotoviti, da med njimi ni razlikovanja. Ko naročnik na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3 postopek oddaje javnega naročila zaključi z zavrnitvijo vseh ponudb, je o kršitvi načela enakopravne obravnave ponudnikov mogoče govoriti zlasti v primeru, kadar je razlog za zaključek postopka naveden le formalno oziroma navidezno, dejansko pa je uporabljen z namenom, da se enega ali več ponudnikov postavi v neupravičeno boljši oziroma slabši položaj v primerjavi z drugimi ponudniki, zato v tem primeru ni mogoče šteti, da bi se v ponovljenem postopku okoliščine bistveno spremenile. V primeru, ko naročnik izkaže, da je razlog za zavrnitev vseh ponudb dejansko podan in objektivno utemeljen, pa je mogoče zaključiti, da bo odprava tega razloga v ponovljenem postopku pomenila tisto bistveno spremenjeno okoliščino, ki bo naročniku omogočila izvedbo novega postopka.

V povezavi z navedenim vlagatelj v obravnavanem primeru (po vsebini) zatrjuje, da so razlogi, s katerimi je naročnik utemeljil odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, neutemeljeni in kot takšni zgolj navidezni, s čimer pa se naročnik ne strinja.

Glede na to, da je iz navedb v zahtevku za revizijo mogoče razbrati, da vlagatelj naročniku očita tudi, da z navedbo razlogov za zavrnitev vseh ponudb v izpodbijani odločitvi ni zadostil standardu obrazloženosti, je Državna revizijska komisija najprej preverila utemeljenost predmetnega očitka.

V tej zvezi gre najprej pojasniti, da mora naročnik razloge, s katerimi utemeljuje svojo odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, navesti že v odločitvi sami, saj s tem zagotovi transparentnost postopka kot minimum uresničitve načela enakopravne obravnave ponudnikov (6. in 7. člen ZJN-3) ter možnost uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva (9. člen ZPVPJN). Vendar pa ne ZJN-3 ne drugi predpisi ne določajo posebnih kriterijev za ugotavljanje zadostnosti oziroma ustreznosti vsakokratne obrazložitve. Vseeno pa je te kriterije skozi svojo prakso izoblikovala Državna revizijska komisija, ki je že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-218/2017, 018-150/2018, 018-021/2019, 018-053/2020, 018-012/2021, 018-001/2023), da mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge, da se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oziroma zakonitost ter po potrebi zaščitijo svoje pravice. Četudi ni nujno, da bi bila obrazložitev odločitve vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je naročnik sprejel odločitev o (ne)oddaji naročila, mora obsegati jasno ter konkretno navedbo odločilnih (pravnih in dejanskih) dejstev, ki tvorijo pravno ter dejansko podlago naročnikove odločitve.

Razlogi za odločitev morajo tako biti konkretizirani do takšne mere, da lahko ponudnik v morebitnem postopku uveljavljanja pravnega varstva navede vsa relevantna dejstva in predloži dokaze, s katerimi dokazuje, da razlogi, ki jih je naročnik navedel v odločitvi, niso utemeljeni, in da posledično odločitev o (ne)oddaji naročila ali izključitvi ponudbe ni zakonita. Navedeno tako

velja tudi v primeru, ko naročnik, skladno s petim odstavkom 90. člena ZJN-3, zaradi razlogov na svoji strani, zavrne vse ponudbe.

V obravnavanem primeru Državna revizijska komisija po pregledu obrazložitve izpodbijane odločitve v sklopu 2 ugotavlja, da je naročnik jasno in obrazloženo navedel razloge za zavrnitev vseh ponudb v tem sklopu. Naročnik je namreč izpodbijano odločitev utemeljil z navedbami, da predmeta naročila v količini in obsegu, kot je bil opredeljen v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ne potrebuje več, zaradi česar odstopa od izvedbe naročila v prvotno predvidenem obsegu. Prav tako je pojasnil, da bo pred izvedbo novega postopka javnega naročila najprej preveril kompatibilnost naprave za postavljanje in pobiranje stožcev z obstoječimi stožci, ki jih uporablja pri svojem delu, pri čemer je pojasnil še, da je pri pregledu ponudb ugotovil obstoj več proizvajalcev ustreznih stožcev.

Upoštevajoč navedeno Državna revizijska komisija v obravnavanem primeru ugotavlja, da je naročnik v odločitvi o zavrnitvi vseh ponudb navedel konkretne okoliščine, zaradi katerih v izpodbijanem sklopu 2 odstopa od izvedbe naročila v prvotno predvideni obliki, ter pojasnil razloge za izvedbo novega postopka javnega naročila z drugače določenimi zahtevami. Po oceni Državne revizijske komisije je tako izpodbijana odločitev obrazložena do te mere, da se je vlagatelj lahko seznanil s konkretnimi razlogi za zavrnitev vseh ponudb v sklopu 2, jih preveril ter se na tej podlagi tudi odločil, da bo zoper naročnikovo odločitev uveljavljal pravno varstvo in vložil zahtevek za revizijo, v katerem bo lahko navedel vsa relevantna dejstva in predlagal izvedbo dokazov, s katerimi dokazuje njeno nezakonitost. Da so bili razlogi za naročnikovo zavrnitev vseh ponudb vlagatelju dani in zadostno obrazloženi ter da mu je bilo omogočeno njihovo vsebinsko izpodbijanje v postopku pravnega varstva, izhaja tudi iz dejstva, da vlagatelj v zahtevku za revizijo konkretizirano zatrjuje njihovo nezakonitost.

Ker je glede na ugotovljeno vlagatelju zagotovljeno pravno varstvo v obsegu, kot ga določa ZPVPJN, Državna revizijska komisija revizijske navedbe o pomanjkljivi in nezadostni obrazložitvi izpodbijane odločitve zavrača kot neutemeljene.

Tudi obrazložena odločitev naročnika pa je podvržena nadaljnji presoji o utemeljenosti (v obrazložitvi izpodbijane odločitve navedenih) razlogov za zavrnitev vseh ponudb, o čemer je Državna revizijska komisija odločala v nadaljevanju.

Uvodoma Državna revizijska komisija ugotavlja, da je vlagatelj oddal ponudbo zgolj v sklopu 2 predmetnega javnega naročila in da zahtevek za revizijo vlaga le zoper odločitev o zavrnitvi vseh ponudb v tem sklopu. Upoštevajoč prvo poved iz drugega odstavka 14. člena ZPVPJN (ki določa, da se v primeru, če je rok za oddajo prijav ali ponudb že potekel, šteje, da je interes za dodelitev javnega naročila izkazala tista oseba, ki je oddala pravočasno prijavo oziroma ponudbo) je tako vlagatelj – kot to pravilno izpostavlja tudi naročnik – aktivno legitimiran le za uveljavljanje kršitev, ki se nanašajo na sklop 2. Državna revizijska komisija je zato v okviru obravnavanega revizijskega postopka lahko presojala zgolj utemeljenost razlogov za zavrnitev vseh ponudb v tem sklopu, ne pa tudi razlogov, ki jih je v izpodbijani odločitvi naročnik navedel v zvezi s sklopom 1.

Kakor že navedeno, je naročnik v konkretnem primeru zavrnitev vseh ponudb v sklopu 2 utemeljil z ugotovitvijo, da predmeta naročila v obsegu, kot je bil določen v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ne potrebuje več, saj želi pred morebitnim nakupom večje količine novih stožcev najprej preveriti kompatibilnost naprav za postavljanje in pobiranje stožcev z obstoječimi stožci višine 75 cm, s katerimi že razpolaga, pri čemer bo v novem postopku (tako v sklopu 1 kot v sklopu 2) bistveno spremenil (zmanjšal) količino, in sicer bo v sklopu 2 predvidoma naročal dve napravi za postavljanje in pobiranje stožcev (kot izhaja iz vzorca pogodbe za sklop 2, naročnik v

tem postopku predvideva nakup petih naprav). Prav tako naročnik navaja, da bo v novem postopku v sklopu 2 izpustil dobavo stožcev (ki jih v tem postopku, kot izhaja iz tehničnih specifikacij za sklop 2, naroča po 500 skupaj s posamezno napravo, torej skupaj predvidoma 2.500), saj se bo o morebitni nabavi stožcev odločil šele po preveritvi njihove kompatibilnosti z dobavljeno opremo, pri čemer je navedel še, da ugotavlja, da na trgu obstaja več proizvajalcev ustreznih stožcev, zato bo v novem postopku predmet javnega naročila oblikoval drugače, skladno z njegovimi potrebami.

Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, da vlagatelj v zahtevku za revizijo naročnikovi ugotovitvi o spremenjenem obsegu njegovih potreb pravzaprav ne oporeka. Vlagatelj namreč ne zatrjuje, da naročnik tudi po izvedeni dodatni presoji svojih potreb še vedno potrebuje pet naprav za postavljanje in pobiranje stožcev ter 2.500 novih stožcev oziroma da nameravajo zmanjšanje količin in ožji predmet prihodnjega naročila ne odražata njegovih dejanskih potreb. Prav tako ne izpodbija naročnikovih navedb, da razpolaga z večjim številom obstoječih stožcev in da želi pred morebitno nabavo novih stožcev preveriti njihovo kompatibilnost z napravo, ki jo namerava nabaviti. Bistvo vlagateljevih navedb je v zatrjevanju, da je bil naročnik z okoliščinami, na katere se sklicuje v izpodbijani odločitvi, seznanjen že pred začetkom postopka oddaje javnega naročila, zaradi česar te okoliščine po njegovem mnenju ne morejo predstavljati podlage za zavrnitev vseh ponudb.

Med strankama ni sporno, da je naročnik že pred objavo javnega naročila razpolagal s klasičnimi stožci višine 75 cm in da je bil v okviru strokovnega dialoga seznanjen z nekaterimi tehničnimi značilnostmi naprav za postavljanje in pobiranje stožcev. Vendar pa gre pritrditi naročniku, da iz vlagateljevih navedb in predloženih dokazov, ki se nanašajo na izvedbo strokovnega dialoga, ne izhaja, da bi bilo v tej fazi obravnavano vprašanje kompatibilnosti konkretnih naprav z obstoječimi naročnikovimi stožci oziroma da bi naročnik že tedaj razpolagal z ugotovitvami, na podlagi katerih bi lahko presodil smiselnost nabave dodatnih stožcev.

Četudi pa bi bilo treba pritrditi vlagatelju, da je bil naročnik z določenimi okoliščinami seznanjen že pred objavo javnega naročila, gre pojasniti, da navedeno samo po sebi še ne pomeni, da naročnik po poteku roka za oddajo ponudb ne sme ponovno presoditi svojih potreb in na podlagi takšne (ponovne) presoje ugotoviti, da predmeta naročila ne potrebuje več v prvotno predvidenem obsegu. Za presojo zakonitosti izpodbijane odločitve namreč ni odločilno, kdaj se je naročnik seznanil s posameznimi dejstvi, temveč ali razlogi, na katere je oprl odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, resnično odražajo njegove dejanske potrebe v trenutku sprejema te odločitve.

V tej zvezi velja pojasniti, da ustaljena praksa Državne revizijske komisije in sodna praksa naročniku priznavata široko polje presoje pri ugotavljanju in opredeljevanju lastnih potreb. Državna revizijska komisija je tako že večkrat pojasnila, da naročnik z identifikacijo in opredelitvijo potreb prevzema tudi odgovornost za poslovanje oziroma izvajanje nalog, zaradi katerih je ustanovljen. Oblikovanje in spreminjanje potreb je zato že po naravi stvari povezano z odgovornostjo za pravilno in zakonito izvajanje njegove dejavnosti ter sodi v sfero naročnikovih poslovnih odločitev, saj le naročnik pozna svoje delovanje, organizacijo dela in specifične zahteve, ne pa v sfero ponudnikov. Smiselno enako je poudarilo tudi Upravno sodišče Republike Slovenije v sodbi št. I U 2171/2024-29 z dne 3. 4. 2025 (ki jo je sprejelo v okviru odločanja o zakonitosti odločitve Državne revizijske komisije št. 018-127/2024-7 z dne 13. 11. 2024).

Upošteva se pojasnjeno avtonomijo naročnika pri ugotavljanju in zadovoljevanju njegovih potreb tako ni mogoče pritrditi vlagateljevemu stališču, da lahko naročnik ponudbe zavrne le v primeru okoliščin, ki mu predhodno niso bile znane. Naročnik lahko namreč tekom postopka javnega naročanja ali po izteku roka za oddajo ponudb ugotovi, da se njegove potrebe razlikujejo od tistih,

ki jih je predvideval ob začetku postopka. Pravica do zavrnitve vseh ponudb iz petega odstavka 90. člena ZJN-3 zato ni omejena zgolj na primere naknadno nastalih ali novo ugotovljenih okoliščin, temveč jo lahko naročnik uporabi tudi v primeru ponovne presoje oziroma ocene svojih dejanskih potreb – četudi je to posledica napačne prvotne presoje njegovih potreb ob objavi javnega naročila. Kot že predhodno navedeno, tudi sodišče EU naročniku daje možnost, da vedno prekine postopek oddaje javnega naročila in ga zaključi brez izbire najugodnejše ponudbe, celo v primeru, če je do nemožnosti izbire prišlo zaradi napake naročnika, pod pogojem, da je takšna odločitev sprejeta ob spoštovanju temeljnih pravil skupnostnega prava o javnem naročanju, zlasti načela enake obravnave (zadeva C-244/02, točka 36). Nasprotno stališče bi pomenilo, da naročnik po objavi javnega naročila svojih potreb ne bi smel več preveriti ali ponovno ovrednotiti, kar pa bi bilo v nasprotju tako z namenom instituta zavrnitve vseh ponudb kot tudi z njegovo poslovno avtonomijo pri odločanju o tem, kaj in v kakšnem obsegu dejansko potrebuje. Hkrati bi takšno stališče tudi pomenilo, da bi bil naročnik v primeru, ko do spremembe njegovih potreb pride morda tudi zaradi napake na njegovi strani, v bistvu prisiljen k sklenitvi pogodbe, katere predmeta ne potrebuje več ali ga ne potrebuje v takšnem obsegu, s tem pa bi oddaja javnega naročila v bistvu predstavljala sankcijo, ne pa zadovoljitve njegovih dejanskih potreb, čemur je javno naročilo dejansko namenjeno.

Glede na navedeno lahko naročnik ponudbe zavrne tudi v primeru, ko po poteku roka za oddajo ponudb ugotovi, da predmeta naročila ne potrebuje več v prvotno predvidenem obsegu oziroma da ga želi pridobiti na drugačen način. Zato za presojo zakonitosti izpodbijane odločitve ni bistveno, ali je bil naročnik z določenimi okoliščinami seznanjen že pred začetkom postopka oddaje javnega naročila oziroma ali je bila naročnikova presoja njegovih potreb pravočasna, temveč ali je na njihovi podlagi ob sprejemu izpodbijane odločitve utemeljeno ocenil, da predmeta naročila ne potrebuje več v prvotno predvidenem obsegu. Temu pa vlagatelj, kot že pojasnjeno, v zahtevku za revizijo ne oporeka.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v obravnavanem primeru konkretizirano pojasnil, da je po dodatni interni presoji ocenil, da je glede na obstoječe zaloge stožcev in možnost njihove uporabe z dobavljeno opremo najprej smiselno preveriti njihovo kompatibilnost ter šele nato odločati o morebitni nabavi novih stožcev. Takšna presoja se nanaša na naročnikove dejanske potrebe in na njegovo oceno gospodarnosti porabe javnih sredstev, vlagatelj pa ni predložil argumentov ali dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da je navedena ocena nerazumna, neresnična oziroma objektivno neutemeljena. Kot že navedeno, vlagatelj v tem delu zgolj zatrjuje, da bi naročnik takšno presojo lahko oziroma moral opraviti že pred objavo javnega naročila, s čimer po vsebini problematizira skrbnost naročnikove presoje njegovih potreb oziroma mu očita, da svojih potreb ni pravočasno preveril, ne izkaže pa, da bili razlogi, navedeni v izpodbijani odločitvi, navidezni oziroma da ne bi odražali dejanskih potreb naročnika v trenutku sprejema odločitve o zavrnitvi vseh ponudb.

V zvezi z navedbami vlagatelja, da naročnik v danem primeru ni izkazal bistveno spremenjenih okoliščin, Državna revizijska komisija dalje pojasnjuje, da je naročnik v odločitvi o zavrnitvi vseh ponudb dolžan predstaviti razloge za njen sprejem, ne pa tudi pojasnjevati, na kakšen način bo določbe, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe, v novem postopku oddaje javnega naročila spremenil, torej na kakšen način bo oblikoval predmet v novem postopku javnega naročila. Vprašanje obstoja bistveno spremenjenih okoliščin v novem postopku je tako glede na že opisano določbo petega odstavka 90. člena ZJN-3 lahko relevantno šele v primeru ponovljenega postopka za isti predmet javnega naročanja, in ne (že) pri presoji zakonitosti naročnikovih ravnanj v primeru zavrnitve vseh ponudb. Tudi morebitne naročnikove kršitve pri oblikovanju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v novem postopku so lahko relevantne šele pri presoji eventualnega zahtevka za revizijo, ki bi se nanašal na vsebino razpisne dokumentacije v tem

ponovljenem postopku (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-142/2022, 018-011/2023 in 018-054/2025).

Državna revizijska komisija na tem mestu pojasnjuje še, da ni utemeljeno sklicevanje vlagatelja na odločitev v zadevi št. 018-016/2022, saj ne drži, da je bilo v njej zavzeto stališče, da »napake ali pomanjkljivosti v razpisni dokumentaciji, ki so bile naročniku znane ali bi mu morale biti znane že pred objavo, ne morejo predstavljati bistveno spremenjenih okoliščin v smislu 5. odstavka 90. člena ZJN-3«. V izpostavljeni zadevi namreč Državna revizijska komisija niti ni presojala vsebinske utemeljenosti oziroma zakonitosti naročnikovih razlogov za zavrnitev vseh ponudb, saj je že nezadostna obrazložitev izpodbijane odločitve narekovala ugoditev vlagateljevemu zahtevku za revizijo, zato preostalih vlagateljevih in naročnikovih navedb, tj. navedb v zvezi z zatrjevanjem (ne)navideznosti razlogov za zavrnitev vseh ponudb oziroma (ne)enakopravne obravnave ponudnikov, v tej zadevi ni obravnavala.

Državna revizijska komisija nadalje ugotavlja, da so za presojo zakonitosti odločitve o zavrnitvi vseh ponudb v sklopu 2 nerelevantne vlagateljeve navedbe, ki se nanašajo na funkcionalno povezanost sklopov 1 in 2 ter na zatrjevano negospodarnost oddaje naročila v sklopu 1. Naročnik je namreč v postopku pravnega varstva pojasnil, da je navedene razloge uporabil v zvezi s sklopom 1, medtem ko je odločitev o zavrnitvi vseh ponudb v sklopu 2 utemeljil s spremenjenim obsegom predmeta naročila in potrebo po predhodnem preverjanju kompatibilnosti obstoječih stožcev z napravami za postavljanje in pobiranje stožcev. Ker vlagatelj (kot že pojasnjeno) izpodbija le odločitev naročnika v sklopu 2, navedbe o razlogih, ki se nanašajo na sklop 1, ne morejo vplivati na presojo zakonitosti odločitve o zavrnitvi vseh ponudb v sklopu 2.

Kot neutemeljene je treba zavrniti tudi vlagateljeve navedbe, da predmet javnega naročila ne predstavlja zgolj opreme, temveč varnostni sistem z neposrednim vplivom na varnost udeležencev v cestnem prometu ter na zdravje in delovne pogoje zaposlenih pri naročniku, zaradi česar naj bi pravočasna in zakonita izvedba naročila prispevala k zagotavljanju navedenih ciljev. Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj s temi navedbami po vsebini ne izpodbija razlogov, ki jih je naročnik navedel za zavrnitev vseh ponudb, temveč izpostavlja koristi, ki bi jih po njegovem mnenju prinesla izvedba naročila. Vendar okoliščina, da bi izvedba javnega naročila lahko prispevala k večji varnosti v cestnem prometu oziroma izboljšanju delovnih pogojev zaposlenih, (še) ne pomeni, da je naročnik dolžan oddati javno naročilo ali da ne sme ugotoviti, da predmeta naročila ne potrebuje več v prvotno predvidenem obsegu oziroma da želi svoje potrebe zadovoljiti na drugačen način. Kot že pojasnjeno, odločitev o tem, katere potrebe ima naročnik, v kakšnem obsegu jih bo zadovoljeval in na kakšen način bo zagotavljal izvajanje svojih nalog, sodi v okvir njegove poslovne presoje in odgovornosti za opravljanje dejavnosti, za katero je ustanovljen. Zato vlagatelj s sklicevanjem na smotrnost oziroma splošno korist izvedbe predmeta javnega naročila ni izkazal, da so naročnikovi razlogi za zavrnitev vseh ponudb navidezni oziroma objektivno neutemeljeni. Tudi sicer pa gre pritrditi naročniku, da vlagatelj, ki ni zagovornik javnega interesa, niti ni aktivno legitimiran za uveljavljanje očitkov, ki se nanašajo na širše javne koristi izvedbe predmetnega javnega naročila.

Čeprav vlagatelj v opredelitvi do navedb naročnika že sam ugotavlja, da prekoračitev roka za sprejem naročnikove odločitve o (ne)oddaji javnega naročila še ne pomeni nezakonitosti odločitve, Državna revizijska komisija v tej zvezi dodatno pojasnjuje, da sta roka iz drugega in tretjega odstavka 90. člena ZJN-3 (ki določata, da mora naročnik odločitev v postopku javnega naročanja sprejeti najpozneje v roku 90 dni od poteka roka za prejem ponudb ter o njej obvestiti ponudnike v petih dneh po končanem preverjanju in ocenjevanju ponudb), instruksijska in ne prekluzivna roka, kar pomeni, da predstavljata navodilo naročniku glede časovnega okvira za izvedbo posameznih procesnih dejanj, njuna morebitna prekoračitev pa sama po sebi ne povzroči

nezakonitosti sprejete odločitve. Za prekoračitev navedenih rokov namreč niti ZJN-3 niti ZPVPJN ne določata pravnih posledic oziroma sankcij, prav tako pa ni mogoče šteti, da naročnik po njihovem poteku ne bi več smel sprejeti odločitve v postopku javnega naročanja (prim. npr. odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-165/2017 in 018-011/2023, na kateri se sklicuje tudi naročnik).

Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj s sklicevanjem na dejstvo, da je bila izpodbijana odločitev sprejeta po poteku roka iz tretjega odstavka 90. člena ZJN-3, (še) ne more izkazati njene nezakonitosti. Prav tako tudi ni mogoče slediti vlagateljevimi navedbam, da naj bi časovni razmik med odpiranjem ponudb in sprejemom izpodbijane odločitve kazal na naknadno oblikovanje razlogov za zavrnitev vseh ponudb. Vlagatelj za takšne trditve ni navedel konkretnih dejstev niti predložil dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da razlogi, navedeni v izpodbijani odločitvi, niso resnični ali da predstavljajo zgolj navidezno podlago za zavrnitev vseh ponudb. Ker torej morebitna prekoračitev roka za sprejem odločitve ne vpliva na njeno zakonitost in ker vlagatelj svojih navedb o domnevnem naknadnem oblikovanju razlogov ni uspel izkazati, Državna revizijska komisija predmetne revizijske navedbe zavrača kot neutemeljene.

V posledici vsega navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnikova odločitev o zavrnitvi vseh ponudb v sklopu 2 v danem primeru – upoštevajoč njegovo avtonomijo glede oblikovanja potreb – temelji na njegovi oceni dejanskih potreb glede predmeta naročila, njegovega obsega in načina zadovoljevanja le-teh v trenutku sprejema izpodbijane odločitve, vlagatelj pa z zahtevkom za revizijo ni uspel izkazati, da so razlogi, ki jih je naročnik navedel v izpodbijani odločitvi, neutemeljeni oziroma navidezni ter sprejeti z namenom neupravičenega omejevanja konkurence in neenakopravne obravnave ponudnikov.

Ker vlagatelj tako ni uspel izkazati naročnikovih kršitev določb ZJN-3 pri zavrnitvi vseh ponudb v sklopu 2, je Državna revizijska komisija na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN njegov zahtevek za revizijo zavrnila kot neutemeljenega.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj uveljavlja tudi povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva.

Ker je povrnitev stroškov odvisna od utemeljenosti zahtevka za revizijo, vlagatelj pa z zahtevkom za revizijo ni uspel, je Državna revizijska komisija, upoštevajoč tretji odstavek 70. člena ZPVPJN, njegovo zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vložijo neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednica senata:
mag. Zlata Jerman,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj,
- ministrstvo, pristojno za javna naročila.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.